

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: **E. K.**

státní příslušnost Gruzie

t. č. pobytem v ZZC Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou

sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2019, č. j. OAM-192/LE-VL17-VL13-PS-2019, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna ustanoveného zástupce žalobce **Mgr. Ladislava Bártý**, advokáta se sídlem v Ostravě, Purkyňova 787/6, se určuje ve výši 6 800 Kč a bude mu vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se původně tzv. blanketní žalobou, doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 23. 4. 2019, doplněnou následně o povinné náležitosti prostřednictvím ustanoveného zástupce dne 28. 4. 2019, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do 2. 7. 2019.
2. Žalobce uplatnil v žalobě dva základní žalobní body. V prvním z nich namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně vyhodnotil naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, konkrétně naplnění podmínky spočívající v možnosti žalobce požádat o mezinárodní ochranu dříve, než až po jeho zadržení policejním orgánem. Vyhodnocení naplnění této zákonné podmínky žalovaným považuje žalobce za nepřesné a neodpovídající obsahu spisového materiálu, podle kterého byl žalobce zajištěn na cestě do přijímacího střediska Zastávka u Brna, kam se vydal právě požádat o mezinárodní ochranu. Podle žalobce je přitom logické, že po vstupu na území České republiky nejprve vyhledal svoji partnerku a po několika dnech s ní strávených se vydal do Zastávky u Brna s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu. Protože se domníval, že se může na území schengenského prostoru pohybovat legálně (což si vyzkoušel v Lotyšsku či v Polsku), je podle něj pochopitelné, že do přijímacího střediska nezamířil okamžitě, nýbrž až po několika dnech strávených se svojí rodinou. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že se žalovaný nijak nevypořádal se zásahem napadeného rozhodnutí do jeho soukromého života, přestože mu bylo známo, že žalobce přicestoval na území České republiky, aby zde žil se svojí partnerkou a jejím dítětem. Žalobce zdůraznil, že při rozhodování o omezení osobní svobody cizince je třeba zvažovat obecný korektiv zásahu do osobního a rodinného života podle analogického použití § 174a zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a zopakoval závěry uvedené v napadeném rozhodnutí. K namítanému nerespektování soukromého a rodinného života žalovaný uvedl, že nebyl povinen míru zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zkoumat.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl dne 12. 3. 2019 zadržen Policií České republiky v České Třebové při protiprávním jednání. Při prvním výsledku uvedl, že z Gruzie cestoval nejprve letadlem do Rigy a poté pokračoval autobusem přes Polsko až do České republiky, do které přijel dne 4. 3. 2019 v ranních hodinách autobusem. Byl kontrolován na letišti v Rize a dále na hranicích, proto se domníval, že je vše v pořádku.

Důvodem cesty do České republiky bylo setkání s přítelkyní a jejím synem, se kterými se seznámil v roce 2017 v Německu v azylovém zařízení. Dále uvedl, že v době zadržení cestoval do Zastávky u Brna, kde chtěl požádat o azyl. K osobě žalobce se ze správního spisu dále podává, že již 21. 9. 2017 žádal o azyl v Německu pod jménem E. O., kde jeho žádost zamítli a bylo mu uloženo, aby dobrovolně z Německa vycestoval. Z Německa přijel do České republiky, kde taktéž požádal o azyl pod stejným jménem, který mu však rovněž nebyl udělen a rozhodnutím ze dne 23. 1. 2018 mu byla uložena povinnost opustit území České republiky. Následně odcestoval do Rakouska, kde byl zadržen dne 17. 5. 2018 a navrácen do Německa. Dne 22. 5. 2018 opětovně přicestoval do České republiky již s novým dokladem na jméno E. K. a nějakou dobu zde pracoval na stavbách, na kterých prováděl úklidové a zahradnické práce. Sám žalobce při podání vysvětlení policejnímu orgánu dne 13. 3. 2019 připustil, že věděl, že nemá vízum ani pracovní povolení a pracuje zde nelegálně (viz protokol o podání vysvětlení dne 13. 3. 2019 na č. l. 8 až 10 správního spisu). Dne 9. 1. 2019 byl zadržen v Praze a dne 16. 1. 2019 předán do Německa, odkud jej německá policie dne 31. 1. 2019 letecky vyhostila do Gruzie. Současně bylo vydáno rozhodnutí o jeho vyhoštění na dobu od 14. 2. 2019 do 21. 7. 2021. V Gruzii mu byl dne 22. 2. 2019 vydán nový cestovní doklad na jméno „E. K.“ (dle žalobce došlo k chybě úředníka a správné příjmení mělo být stejně jako v předchozím případě K.), na který následně odcestoval do České republiky. Žalobce byl rozhodnutím Policie České republiky ze dne 13. 3. 2019 zajištěn a následně dne 14. 3. 2019 podal žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný dne 15. 3. 2019 rozhodl o zajištění žalobce podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný podle odůvodnění napadeného rozhodnutí zohlednil, že žalobce pobýval na území České republiky i poté, kdy mu byla zamítnuta žádost o azyl, sám neuvedl žádné objektivní překážky, které by mu bránily v návratu do vlasti, dopustil se na území České republiky protiprávního jednání a nebyl nikde v České republice hlášen k pobytu. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií České republiky. Z jeho výpovědi přitom nevyplývá žádná překážka, která by mu bránila v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný z dosavadního jednání žalobce dovodil, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv jmenovaný mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Podle žalovaného je zde nebezpečí, že se žalobce bude vyhýbat své povinnosti z České republiky vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo zapříčiněno snahou vyhnout se mu.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhl, naopak s rozhodnutím bez jednání výslovně souhlasil.
6. Předmětem přezkumu ze strany krajského soudu bylo rozhodnutí o zajištění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
7. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo (tj. žalovaný) v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla

podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

8. Žalobce v prvním žalobním bodě namítal, že se žalovaný nezabýval všemi podmínkami zajištění uvedenými v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to konkrétně zda žalobce mohl o mezinárodní ochranu požádat dříve. Je pravdou, že podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se v rámci posuzování účelovosti žádosti cizince o udělení mezinárodní ochrany zkoumá také to, zda žadatel mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve. Není však pravdou, že by se žalovaný touto otázkou nezabýval. Na straně 3 a 4 rozhodnutí žalovaný konstatoval, že z výpovědi žalobce nevyplynulo nic, co by mu bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedený závěr se sice může jevit jako poměrně stručný, ale za situace, kdy se z obsahu spisu žádá objektivní překážka pro dřívější podání této žádosti nepodává, tak i takový stručný závěr obстоjí. Podle zjištění žalovaného pobýval žalobce na území České republiky již od 4. 3. 2019 a až do svého zadržení policejní hlídkou dne 12. 3. 2019 se mohl po území České republiky volně pohybovat, a mohl se dostavit k některému z orgánů, u kterých lze podle § 3a zákona o azylu podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, obzvlášť když již měl s jejím podáváním v České republice zkušenosti. Pokud by měl žalobce vskutku zájem od počátku legalizovat svůj pobyt na území České republiky, bylo v jeho vlastním zájmu, aby co nejdříve činil za tímto účelem příslušné kroky. Pokud upřednostnil setkání s partnerkou, u které setrval celý týden, jednal na vlastní riziko. Neobstojí přitom tvrzení žalobce o jeho dobré víře v oprávněnost pobytu na zdejších území. Z vyjádření žalobce nevyplyvá, že by došlo k jakékoliv konkrétní změně, na jejímž základě mohl s ohledem na svoji pobytovou historii na území Německa a České republiky rozumně předpokládat, že je k pobytu na území České republiky bez dalšího oprávněn. Takové legitimní očekávání mu nemohla založit ani tvrzená kontrola na letišti v Rize, případně při překročení hranice, když je navíc otázkou, nakolik v jeho případě sehrál roli cestovní doklad na jiné jméno, než pod jakým v minulosti v zemích EU vystupoval a pod kterým je veden v Schengenském informačním systému jako nežádoucí cizinec. Jak navíc vyplývá z rozhodnutí Policie České republiky ze dne 13. 3. 2019 o zajištění žalobce, tak i v České republice byl ztotožněn až na základě otisků prstů. Za podstatné pak považuje krajský soud, že se žalobce opakovaně pokoušel pobývat na území některého z členských států Evropské unie bez příslušného oprávnění k pobytu a byl z toho důvodu vyhošťován (navrácen zpět). Závěr žalovaného o zjevné účelovosti podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu až v návaznosti na jeho zajištění a s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, proto považuje krajský soud za zcela správný.
9. Také druhý žalobní bod považuje krajský soud za nedůvodný. Žalobce namítal, že žalovaný při rozhodování o zajištění neposuzoval přiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný se sice ve svém rozhodnutí vskutku touto otázkou výslovně nezabýval, současně však z obsahu spisu nevyplyvají žádné konkrétní indicie o tom, že by zajištěním žalobce bylo do jeho rodinného a soukromého života zasazeno a žalobce svá tvrzení o nepřiměřenosti zásahu konkrétně nerozvedl ani v žalobě, ve které toliko poukázal na to, že na území ČR žije jeho přítelkyně a její syn, kteří jsou rovněž žadateli o azyl. Pouhé odloučení z důvodu zajištění však bez dalšího neznámá nepřiměřený zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Za této situace nelze žalovanému v dané věci vytýkat, že se na základě těchto informací nezabýval blíže tím, zda zajištění může

představovat nepřiměřený zásah a pokud by krajský soud pouze z toho důvodu napadené rozhodnutí zrušil, jednalo by se z jeho strany o formalismus (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 9 Azs 326/2017 - 30, nebo ze dne 11. 4. 2019, č. j. 7 Azs 42/2019 - 25).

10. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2015, č. j. 1 Azs 20/2015 - 45, krajský soud uvádí, že z jeho odůvodnění nijak neplyne, že by bylo povinností správních orgánů se vždy výslovně vyjadřovat k možné otázce zásahu do rodinného života bez ohledu na jeho nereálnost. Nadto z citovaného rozsudku také vyplývá, že *„Dalším důležitým a ve většině věcí zcela zásadním faktorem je, zda rodinný život byl založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý. V takovém případě bude zásah do soukromého a rodinného života cizince nesouladný s čl. 8 pouze výjimečně.“* Žalobce podle svých tvrzení navázal s přítelkyní vztah v azylovém středisku v Německu, a to v době, kdy zde ani jeden z nich neměl definitivně vyřešen pobytový status a jejich společný rodinný život v zemi tak byl od počátku nejistý. Dále je podstatné, že žalobce k opětovné návštěvě partnerky v České republice využil neoprávněný vstup na území České republiky. Za této situace nemůže ani potencionální zásah do soukromého či rodinného života žalobce převážit nad veřejným zájmem na zajištění cizince, který opakovaně pobývá na území neoprávněně.
11. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
13. Žalobci byl usnesením ze dne 26. 4. 2019 ustanoven k ochraně jeho práv zástupce z řad advokátů Mgr. Ladislav Bárta, jehož odměnu a hotové výdaje hradí stát. Krajský soud ve třetím výroku přiznal zástupci žalobce odměnu za zastupování podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) ve výši 6 200 Kč, a to za dva úkony právní služby (1.- první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a 2. doplnění žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 advokátního tarifu. Dále krajský soud přiznal zástupci žalobce paušální náhradu hotových výdajů za uvedené dva úkony ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč budou zástupci žalobce vyplaceny z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
14. V posledním výroku rozhodl krajský soud o tom, že Česká republika právo na náhradu nákladů řízení nemá, protože žalobce splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a žalovaný byl v řízení úspěšný, pročez ani jednomu z nich nelze podle § 148 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, uložit povinnost k náhradě nákladů řízení státu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 13. května 2019

JUDr. Martin Láníček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje